

O'REILLY®

Wydanie II
Aktualizacja
do modułu TensorFlow 2

Uczenie maszynowe z użyciem Scikit-Learn i TensorFlow

powered by

Helion

Aurélien Géron

Tytuł oryginału: Hands-on Machine Learning with Scikit-Learn, Keras, and TensorFlow: Concepts, Tools, and Techniques to Build Intelligent Systems, 2nd Edition

Tłumaczenie: Krzysztof Sawka

ISBN: 978-83-283-6002-0

© 2020 Helion SA

Authorized Polish translation of the English edition of Hands-On Machine Learning with Scikit-Learn, Keras and TensorFlow, 2E ISBN 9781492032649 © 2019 Kiwisoft S.A.S.

This translation is published and sold by permission of O'Reilly Media, Inc., which owns or controls all rights to publish and sell the same.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage retrieval system, without permission from the Publisher.

Wszelkie prawa zastrzeżone. Nieautoryzowane rozpowszechnianie całości lub fragmentu niniejszej publikacji w jakiegokolwiek postaci jest zabronione. Wykonywanie kopii metodą kserograficzną, fotograficzną, a także kopiowanie książki na nośniku filmowym, magnetycznym lub innym powoduje naruszenie praw autorskich niniejszej publikacji.

Wszystkie znaki występujące w tekście są zastrzeżonymi znakami firmowymi bądź towarowymi ich właścicieli.

Autor oraz Helion SA dołożyli wszelkich starań, by zawarte w tej książce informacje były kompletne i rzetelne. Nie biorą jednak żadnej odpowiedzialności ani za ich wykorzystanie, ani za związane z tym ewentualne naruszenie praw patentowych lub autorskich. Autor oraz Helion SA nie ponoszą również żadnej odpowiedzialności za ewentualne szkody wynikłe z wykorzystania informacji zawartych w książce.

Helion SA

ul. Kościuszki 1c, 44-100 Gliwice

tel. 32 231 22 19, 32 230 98 63

e-mail: helion@helion.pl

WWW: <http://helion.pl> (księgarnia internetowa, katalog książek)

Drogi Czytelniku!

Jeżeli chcesz ocenić tę książkę, zajrzyj pod adres

<http://helion.pl/user/opinie/uczem2>

Możesz tam wpisać swoje uwagi, spostrzeżenia, recenzję.

Printed in Poland.

- Kup książkę
- Poleć książkę
- Oceń książkę

- Księgarnia internetowa
- Lubię to! » Nasza społeczność

Przedmowa	15
-----------------	----

Część I. Podstawy uczenia maszynowego 25

1. Krajobraz uczenia maszynowego	27
Czym jest uczenie maszynowe?	28
Dlaczego warto korzystać z uczenia maszynowego?	28
Przykładowe zastosowania	31
Rodzaje systemów uczenia maszynowego	33
Uczenie nadzorowane i uczenie nienadzorowane	34
Uczenie wsadowe i uczenie przyrostowe	40
Uczenie z przykładów i uczenie z modelu	43
Główne problemy uczenia maszynowego	48
Niedobór danych uczących	50
Niereprezentatywne dane uczące	50
Dane kiepskiej jakości	51
Nieistotne cechy	52
Przetrenowanie danych uczących	52
Niedotrenowanie danych uczących	54
Podsumowanie	54
Testowanie i ocenianie	55
Strojenie hiperparametrów i dobór modelu	55
Niezgodność danych	56
Ćwiczenia	57

2. Nasz pierwszy projekt uczenia maszynowego	59
Praca z rzeczywistymi danymi	59
Przeanalizuj całokształt projektu	61
Określ zakres problemu	61
Wybierz metrykę wydajności	63
Sprawdź założenia	65
Zdobądź dane	65
Stwórz przestrzeń roboczą	66
Pobierz dane	68
Rzut oka na strukturę danych	70
Stwórz zbiór testowy	74
Odkrywaj i wizualizuj dane, aby zdobywać nowe informacje	78
Wizualizowanie danych geograficznych	78
Poszukiwanie korelacji	80
Eksperymentowanie z kombinacjami atrybutów	83
Przygotuj dane pod algorytmy uczenia maszynowego	84
Oczyszczanie danych	84
Obsługa tekstu i atrybutów kategoryalnych	87
Niestandardowe transformatory	89
Skalowanie cech	90
Potoki transformujące	90
Wybór i uczenie modelu	92
Trenowanie i ocena modelu za pomocą zbioru uczącego	92
Dokładniejsze ocenianie za pomocą sprawdzianu krzyżowego	93
Wyreguluj swój model	96
Metoda przeszukiwania siatki	96
Metoda losowego przeszukiwania	98
Metody zespołowe	98
Analizuj najlepsze modele i ich błędy	98
Oceń system za pomocą zbioru testowego	99
Uruchom, monitoruj i utrzymuj swój system	100
Teraz Twoja kolej!	103
Ćwiczenia	103
3. Klasyfikacja	105
Zbiór danych MNIST	105
Uczenie klasyfikatora binarnego	107
Miary wydajności	108
Pomiar dokładności za pomocą sprawdzianu krzyżowego	108
Macierz pomyłek	110
Precyzja i pełność	111

Kompromis pomiędzy precyzją a pełnością	112
Wykres krzywej ROC	116
Klasyfikacja wieloklasowa	119
Analiza błędów	121
Klasyfikacja wieloetykietowa	124
Klasyfikacja wielowyjściowa	125
Ćwiczenia	127
4. Uczenie modeli	129
Regresja liniowa	130
Równanie normalne	131
Złożoność obliczeniowa	134
Gradient prosty	135
Wsadowy gradient prosty	138
Stochastyczny spadek wzdłuż gradientu	141
Schodzenie po gradiencie z minigrupami	143
Regresja wielomianowa	145
Krzywe uczenia	146
Regularyzowane modele liniowe	150
Regresja grzbietowa	150
Regresja metodą LASSO	153
Metoda elastycznej siatki	155
Wczesne zatrzymywanie	156
Regresja logistyczna	157
Szacowanie prawdopodobieństwa	158
Funkcje ucząca i kosztu	159
Granice decyzyjne	160
Regresja softmax	162
Ćwiczenia	166
5. Maszyny wektorów nośnych	167
Liniowa klasyfikacja SVM	167
Klasyfikacja miękkiego marginesu	168
Nieliniowa klasyfikacja SVM	170
Jądro wielomianowe	171
Cechy podobieństwa	172
Gaussowskie jądro RBF	173
Złożoność obliczeniowa	175
Regresja SVM	175
Mechanizm działania	177
Funkcja decyzyjna i prognozy	177
Cel uczenia	178

Programowanie kwadratowe	180
Problem dualny	181
Kernelizowane maszyny SVM	182
Przyrostowe maszyny SVM	185
Ćwiczenia	186
6. Drzewa decyzyjne	187
Uczenie i wizualizowanie drzewa decyzyjnego	187
Wyliczanie prognoz	188
Szacowanie prawdopodobieństw przynależności do klas	190
Algorytm uczący CART	191
Złożoność obliczeniowa	192
Wskaźnik Giniego czy entropia?	192
Hiperparametry regularyzacyjne	193
Regresja	194
Niestabilność	196
Ćwiczenia	197
7. Uczenie zespołowe i losowe lasy	199
Klasyfikatory głosujące	199
Agregacja i wklejanie	202
Agregacja i wklejanie w module Scikit-Learn	203
Ocena OOB	205
Rejony losowe i podprzestrzenie losowe	206
Losowe lasy	206
Zespół Extra-Trees	207
Istotność cech	207
Wzmacnianie	209
AdaBoost	209
Wzmacnianie gradientowe	212
Kontaminacja	217
Ćwiczenia	219
8. Redukcja wymiarowości	223
Klątwa wymiarowości	224
Główne strategie redukcji wymiarowości	225
Rzutowanie	225
Uczenie różnorodnościowe	227
Analiza PCA	228
Zachowanie wariancji	229
Główne składowe	230

Rzutowanie na d wymiarów	231
Implementacja w module Scikit-Learn	232
Współczynnik wariancji wyjaśnionej	232
Wybór właściwej liczby wymiarów	232
Algorytm PCA w zastosowaniach kompresji	233
Losowa analiza PCA	234
Przyrostowa analiza PCA	235
Jądrowa analiza PCA	236
Wybór jądra i strojenie hiperparametrów	236
Algorytm LLE	239
Inne techniki redukcji wymiarowości	241
Ćwiczenia	241
9. Techniki uczenia nienadzorowanego	243
Analiza skupień	244
Algorytm centroidów	246
Granice algorytmu centroidów	255
Analiza skupień w segmentacji obrazu	256
Analiza skupień w przetwarzaniu wstępnym	257
Analiza skupień w uczeniu półnadzorowanym	259
Algorytm DBSCAN	262
Inne algorytmy analizy skupień	265
Mieszanie gaussowskie	266
Wykrywanie anomalii za pomocą mieszanin gaussowskich	271
Wyznaczanie liczby skupień	273
Modele bayesowskie mieszanin gaussowskich	275
Inne algorytmy służące do wykrywania anomalii i nowości	279
Ćwiczenia	280

Część II. Sieci neuronowe i uczenie głębokie **283**

10. Wprowadzenie do sztucznych sieci neuronowych i ich implementacji z użyciem interfejsu Keras	285
Od biologicznych do sztucznych neuronów	286
Neurony biologiczne	287
Operacje logiczne przy użyciu neuronów	288
Perceptron	289
Perceptron wielowarstwowy i propagacja wsteczna	293
Regresyjne perceptrony wielowarstwowe	297
Klasyfikacyjne perceptrony wielowarstwowe	298

Implementowanie perceptronów wielowarstwowych za pomocą interfejsu Keras	300
Instalacja modułu TensorFlow 2	301
Tworzenie klasyfikatora obrazów za pomocą interfejsu sekwencyjnego	302
Tworzenie regresyjnego perceptronu wielowarstwowego za pomocą interfejsu sekwencyjnego	311
Tworzenie złożonych modeli za pomocą interfejsu funkcyjnego	312
Tworzenie modeli dynamicznych za pomocą interfejsu podklasowego	316
Zapisywanie i odczytywanie modelu	318
Stosowanie wywołań zwrotnych	318
Wizualizacja danych za pomocą narzędzia TensorBoard	320
Dostrajanie hiperparametrów sieci neuronowej	323
Liczba warstw ukrytych	326
Liczba neuronów w poszczególnych warstwach ukrytych	327
Współczynnik uczenia, rozmiar grupy i pozostałe hiperparametry	328
Ćwiczenia	330
11. Uczenie głębokich sieci neuronowych	333
Problemy zanikających/eksplodujących gradientów	334
Inicjalizacje wag Glorota i He	334
Nienasycające funkcje aktywacji	336
Normalizacja wsadowa	340
Obcinanie gradientu	346
Wielokrotne stosowanie gotowych warstw	347
Uczenie transferowe w interfejsie Keras	348
Nienadzorowane uczenie wstępne	350
Uczenie wstępne za pomocą dodatkowego zadania	350
Szybsze optymalizatory	352
Optymalizacja momentum	352
Przyspieszony spadek wzdłuż gradientu (algorytm Nesterova)	353
AdaGrad	355
RMSPProp	356
Optymalizatory Adam i Nadam	357
Harmonogramowanie współczynnika uczenia	359
Regularyzacja jako sposób zapobiegania przetrenowaniu	364
Regularyzacja ℓ_1 i ℓ_2	364
Porzucanie	365
Regularyzacja typu Monte Carlo (MC)	368
Regularyzacja typu max-norm	370
Podsumowanie i praktyczne wskazówki	371
Ćwiczenia	372

12. Modele niestandardowe i uczenie za pomocą modułu TensorFlow	375
Krótkie omówienie modułu TensorFlow	375
Korzystanie z modułu TensorFlow jak z biblioteki NumPy	379
Tensory i operacje	379
Tensory a biblioteka NumPy	381
Konwersje typów	381
Zmienne	381
Inne struktury danych	382
Dostosowywanie modeli i algorytmów uczenia	383
Niestandardowe funkcje straty	383
Zapisywanie i wczytywanie modeli zawierających elementy niestandardowe	384
Niestandardowe funkcje aktywacji, inicjalizatory, regularyzatory i ograniczenia	386
Niestandardowe wskaźniki	387
Niestandardowe warstwy	389
Niestandardowe modele	392
Funkcje straty i wskaźniki oparte na elementach wewnętrznych modelu	394
Obliczanie gradientów za pomocą różniczkowania automatycznego	396
Niestandardowe pętle uczenia	399
Funkcje i grafy modułu TensorFlow	402
AutoGraph i kreślenie	404
Reguły związane z funkcją TF	405
Ćwiczenia	406
13. Wczytywanie i wstępne przetwarzanie danych za pomocą modułu TensorFlow	409
Interfejs danych	410
Łączenie przekształceń	410
Tasowanie danych	412
Wstępne przetwarzanie danych	415
Składanie wszystkiego w całość	416
Pobieranie wstępne	417
Stosowanie zestawu danych z interfejsem tf.keras	418
Format TFRecord	419
Skompresowane pliki TFRecord	420
Wprowadzenie do buforów protokołów	420
Bufory protokołów w module TensorFlow	422
Wczytywanie i analizowanie składni obiektów Example	423
Obsługa list za pomocą bufora protokołów SequenceExample	424
Wstępne przetwarzanie cech wejściowych	425
Kodowanie cech kategoryalnych za pomocą wektorów gorącojedynkowych	426
Kodowanie cech kategoryalnych za pomocą wektorów właściwościowych	428
Warstwy przetwarzania wstępnego w interfejsie Keras	431

TF Transform	433
Projekt TensorFlow Datasets (TFDS)	435
Ćwiczenia	436
14. Głębokie widzenie komputerowe za pomocą spłotowych sieci neuronowych	439
Struktura kory wzrokowej	440
Warstwy spłotowe	441
Filtry	443
Stosy map cech	444
Implementacja w module TensorFlow	446
Zużycie pamięci operacyjnej	448
Warstwa łącząca	449
Implementacja w module TensorFlow	451
Architektury spłotowych sieci neuronowych	452
LeNet-5	454
AlexNet	455
GoogLeNet	458
VGGNet	461
ResNet	461
Xception	465
SENet	466
Implementacja sieci ResNet-34 za pomocą interfejsu Keras	468
Korzystanie z gotowych modeli w interfejsie Keras	469
Gotowe modele w uczeniu transferowym	471
Klasyfikowanie i lokalizowanie	473
Wykrywanie obiektów	474
W pełni połączone sieci spłotowe	476
Sieć YOLO	478
Segmentacja semantyczna	481
Ćwiczenia	484
15. Przetwarzanie sekwencji za pomocą sieci rekurencyjnych i spłotowych	487
Neurony i warstwy rekurencyjne	488
Komórki pamięci	490
Sekwencje wejść i wyjść	491
Uczenie sieci rekurencyjnych	492
Prognozowanie szeregów czasowych	493
Wskaźniki bazowe	494
Implementacja prostej sieci rekurencyjnej	494
Głębokie sieci rekurencyjne	496
Prognozowanie kilka taktów w przód	497

Obsługa długich sekwencji	500
Zwalczanie problemu niestabilnych gradientów	501
Zwalczanie problemu pamięci krótkotrwałej	503
Ćwiczenia	511
16. Przetwarzanie języka naturalnego za pomocą sieci rekurencyjnych i mechanizmów uwagi	513
Generowanie tekstów szekspirowskich za pomocą znakowej sieci rekurencyjnej	514
Tworzenie zestawu danych uczących	515
Rozdzielanie zestawu danych sekwencyjnych	515
Dzielenie zestawu danych sekwencyjnych na wiele ramek	516
Budowanie i uczenie modelu Char-RNN	518
Korzystanie z modelu Char-RNN	519
Generowanie sztucznego tekstu szekspirowskiego	519
Stanowe sieci rekurencyjne	520
Analiza sentymentów	522
Maskowanie	526
Korzystanie z gotowych reprezentacji właściwościowych	527
Sieć typu koder – dekoder służąca do neuronowego tłumaczenia maszynowego	529
Dwukierunkowe warstwy rekurencyjne	532
Przeszukiwanie wiązkowe	533
Mechanizmy uwagi	534
Mechanizm uwagi wizualnej	537
Liczy się tylko uwaga, czyli architektura transformatora	539
Współczesne innowacje w modelach językowych	546
Ćwiczenia	548
17. Uczenie reprezentacji za pomocą autokoderów i generatywnych sieci przeciwstawnych	551
Efektywne reprezentacje danych	552
Analiza PCA za pomocą niedopełnionego autokodera liniowego	554
Autokodery stosowe	555
Implementacja autokodera stosowego za pomocą interfejsu Keras	556
Wizualizowanie rekonstrukcji	557
Wizualizowanie zestawu danych Fashion MNIST	558
Nienadzorowane uczenie wstępne za pomocą autokoderów stosowych	558
Wiązanie wag	560
Uczenie autokoderów pojedynczo	561
Autokodery splotowe	562
Autokodery rekurencyjne	563
Autokodery odsumiające	564
Autokodery rzadkie	566

Autokodery wariacyjne	569
Generowanie obrazów Fashion MNIST	572
Generatywne sieci przeciwstawne	574
Problemy związane z uczeniem sieci GAN	577
Głębokie splotowe sieci GAN	579
Rozrost progresywny sieci GAN	582
Sieci StyleGAN	585
Ćwiczenia	587
18. Uczenie przez wzmacnianie	589
Uczenie się optymalizowania nagród	590
Wyszukiwanie strategii	591
Wprowadzenie do narzędzia OpenAI Gym	593
Sieci neuronowe jako strategie	597
Ocenianie czynności: problem przypisania zasługi	598
Gradienty strategii	600
Procesy decyzyjne Markowa	604
Uczenie metodą różnic czasowych	607
Q-uczenie	609
Strategie poszukiwania	610
Przybliżający algorytm Q-uczenia i Q-uczenie głębokie	611
Implementacja modelu Q-uczenia głębokiego	612
Odmiany Q-uczenia głębokiego	616
Ustalone Q-wartości docelowe	616
Podwójna sieć DQN	617
Odtwarzanie priorytetowych doświadczeń	618
Walcząca sieć DQN	618
Biblioteka TF-Agents	619
Instalacja biblioteki TF-Agents	620
Środowiska TF-Agents	620
Specyfikacja środowiska	621
Funkcje opakowujące środowisko i wstępne przetwarzanie środowiska Atari	622
Architektura ucząca	625
Tworzenie Q-sieci głębokiej	627
Tworzenie agenta DQN	629
Tworzenie bufora odtwarzania i związanego z nim obserwatora	630
Tworzenie wskaźników procesu uczenia	631
Tworzenie sterownika	632
Tworzenie zestawu danych	633
Tworzenie pętli uczenia	636
Przegląd popularnych algorytmów RN	637
Ćwiczenia	639

19. Wielkoskalowe uczenie i wdrażanie modeli TensorFlow	641
Eksploatacja modelu TensorFlow	642
Korzystanie z systemu TensorFlow Serving	642
Tworzenie usługi predykcyjnej na platformie GCP AI	650
Korzystanie z usługi prognozowania	655
Wdrażanie modelu na urządzeniu mobilnym lub wbudowanym	658
Przyspieszanie obliczeń za pomocą procesorów graficznych	661
Zakup własnej karty graficznej	662
Korzystanie z maszyny wirtualnej wyposażonej w procesor graficzny	664
Colaboratory	665
Zarządzanie pamięcią operacyjną karty graficznej	666
Umieszczanie operacji i zmiennych na urządzeniach	669
Przetwarzanie równoległe na wielu urządzeniach	671
Uczenie modeli za pomocą wielu urządzeń	673
Zrównoleglanie modelu	673
Zrównoleglanie danych	675
Uczenie wielkoskalowe za pomocą interfejsu strategii rozpraszania	680
Uczenie modelu za pomocą klastra TensorFlow	681
Realizowanie dużych grup zadań uczenia	
za pomocą usługi Google Cloud AI Platform	684
Penetracyjne strojenie hiperparametrów w usłudze AI Platform	686
Ćwiczenia	688
Dziękuję!	688
A Rozwiązania ćwiczeń	691
B Lista kontrolna projektu uczenia maszynowego	725
C Problem dualny w maszynach wektorów nośnych	731
D Różniczkowanie automatyczne	735
E Inne popularne architektury sieci neuronowych	743
F Specjalne struktury danych	751
G Grafy TensorFlow	757

Drzewa decyzyjne

Drzewa decyzyjne (ang. *decision trees*), podobnie jak maszyny wektorów nośnych, stanowią wszechstronne algorytmy uczenia maszynowego, służące zarówno do zadań klasyfikacji, jak i regresji, a nawet do operacji wielowyjściowych. Uzyskujemy za ich pomocą potężne modele zdolne do uczenia się wobec złożonych zbiorów danych. Na przykład w rozdziale 2. wyuczyliśmy model `DecisionTreeRegressor` wobec zbioru danych California Housing i uzyskaliśmy doskonałe wyniki (w rzeczywistości wręcz przetrenowaliśmy ten model).

Drzewa decyzyjne są również elementami składowymi losowych lasów (zob. rozdział 7.), czyli obecnie jednych z najlepszych algorytmów uczenia maszynowego.

W tym rozdziale zaczniemy od omówienia procesu uczenia drzew decyzyjnych, wyliczania prognoz i wizualizowania wyników. Następnie zajmiemy się algorytmem uczącym CART dostępnym w module Scikit-Learn, a także nauczymy się regularyzować drzewa i wykorzystywać je w zadaniach regresji. Na koniec przyjrzymy się niektórym ograniczeniom drzew decyzyjnych.

Uczenie i wizualizowanie drzewa decyzyjnego

Aby zrozumieć koncepcję drzew decyzyjnych, stwórzmy jedno i zobaczmy, w jaki sposób wylicza prognozy. Za pomocą poniższego kodu wyuczymy model `DecisionTreeClassifier` wobec zbioru danych Iris (zob. rozdział 4.):

```
from sklearn.datasets import load_iris
from sklearn.tree import DecisionTreeClassifier

iris = load_iris()
X = iris.data[:, 2:] # Długość i szerokość płatków
y = iris.target

tree_clf = DecisionTreeClassifier(max_depth=2)
tree_clf.fit(X, y)
```

Możemy zwizualizować wyuczone drzewo decyzyjne, używając najpierw metody `export_graphviz()`, aby stworzyć plik definicji grafu, nazwany `iris_drzewo.dot`:

```
from sklearn.tree import export_graphviz

export_graphviz(
    tree_clf,
```

```

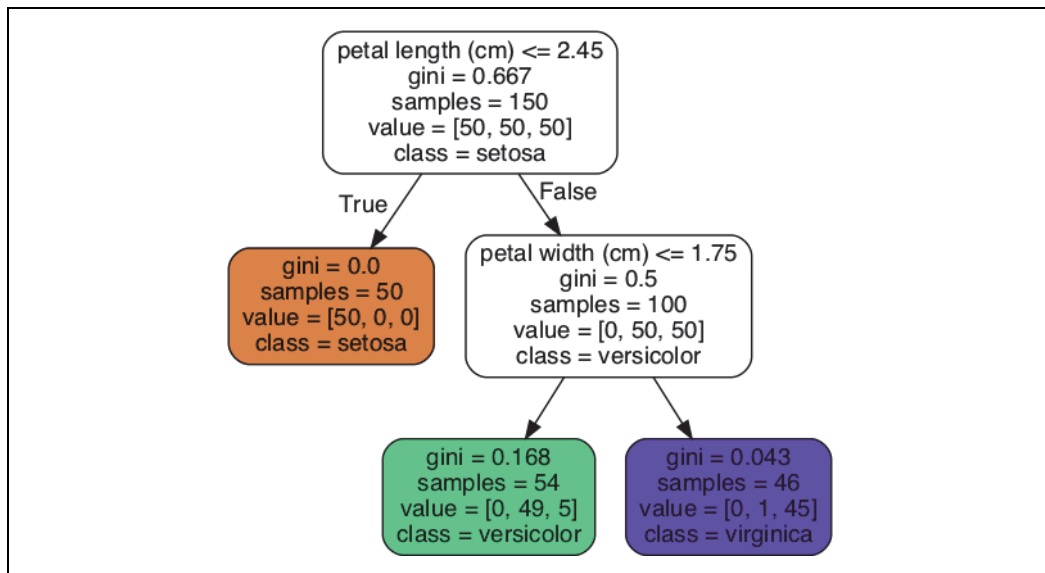
out_file=image_path("iris_drzewo.dot"),
feature_names=iris.feature_names[2:],
class_names=iris.target_names,
rounded=True,
filled=True
)

```

Możemy teraz przekonwertować wynikowy plik `.dot` na różne formaty (np. `.pdf` lub `.png`) za pomocą narzędzia wiersza poleceń `dot`, dostępnego w pakiecie `graphviz`¹. Poniższe polecenie przekształca plik `.dot` do formatu obrazu `.png`:

```
$ dot -Tpng iris_drzewo.dot -o iris_drzewo.png
```

Nasze pierwsze drzewo decyzyjne zostało pokazane na rysunku 6.1.

Rysunek 6.1. Drzewo decyzyjne wyuczone na zbiorze danych *Iris*

Wyliczanie prognoz

Zastanówmy się, w jaki sposób drzewo widoczne na rysunku 6.1 przewiduje wyniki. Załóżmy, że znaleźliśmy kwiat kosaćca i chcemy go sklasyfikować. Zaczynamy od **korzenia** (ang. *root node*; wysokość 0 — węzeł na samej górze grafu): zadajemy w tym węźle pytanie, czy długość płątka jest mniejsza niż 2,45 cm. Jeśli jest, przechodzimy do lewego węzła potomnego (wysokość 1, po lewej). W takim przypadku docieramy do **liścia** (ang. *leaf node*; nie wychodzą z niego kolejne węzły potomne), zatem nie zadajemy tu już więcej pytań. Wystarczy teraz spojrzeć na przewidywaną klasę w tym węźle — drzewo decyzyjne przewiduje, że mamy do czynienia z gatunkiem *Iris setosa* (`class=setosa`).

¹ Graphviz jest otwartym pakietem oprogramowania służącego do wizualizowania grafów, dostępnym pod adresem <http://www.graphviz.org/>.

Załóżmy teraz, że znajdujemy kolejny kwiat kosaćca, którego długość płątka przekracza teraz 2,45 cm. Musimy teraz skierować się ku prawemu węzłowi potomnemu (wysokość 1, po prawej), który nie jest liściem, dlatego zostaje postawione kolejne pytanie: czy szerokość płątka jest mniejsza niż 1,75 cm? Jeśli tak, to prawdopodobnie znaleziony kwiat należy do gatunku *Iris versicolor* (wysokość 2, po lewej). W przeciwnym razie możemy mieć do czynienia z gatunkiem *Iris virginica* (wysokość 2, po prawej). To naprawdę jest takie proste.

Jedną z licznych zalet drzew decyzyjnych jest fakt, że prawie nie wymagają one przygotowywania danych. W istocie nie jest potrzebne skalowanie ani środkowanie cech.

Atrybut `sample` węzła zlicza liczbę wyznaczonych do niego próbek uczących. Na przykład, 100 próbek ma długość płątka przekraczającą 2,45 cm (wysokość 1, po prawej), spośród których 54 mają szerokość płątka nieprzekraczającą 1,75 cm (wysokość 2, po lewej). Dzięki atrybutowi `value` dowiadujemy się, jak wiele przykładów uczących z każdej klasy przynależy do danego węzła: np. węzeł znajdujący się na dole po prawej stronie zawiera 0 próbek *Iris setosa*, 1 *Iris versicolor* i 45 *Iris virginica*. Z kolei atrybut `gini` stanowi miarę **zanieczyszczenia** (ang. *impurity*) węzła: węzeł jest „czysty” (`gini=0`), jeżeli wszystkie znajdujące się w nim próbki uczące należą do tej samej klasy. Przykładem jest węzeł na wysokości 1 po lewej stronie, ponieważ zawiera on tylko przykłady uczące *Iris setosa*; jego **wskaźnik Giniego** (ang. *Gini impurity*) jest równy 0. Równanie 6.1 pokazuje, w jaki sposób algorytm wylicza wskaźnik Giniego G_i dla i -tego węzła. Węzeł znajdujący się na wysokości 2 po lewej stronie ma wskaźnik Giniego o wartości $1 - (0:54)^2 - (49:54)^2 - (5:54)^2 \approx 0,168$.

Równanie 6.1. Wskaźnik Giniego

$$G_i = 1 - \sum_{k=1}^n p_{i,k}^2$$

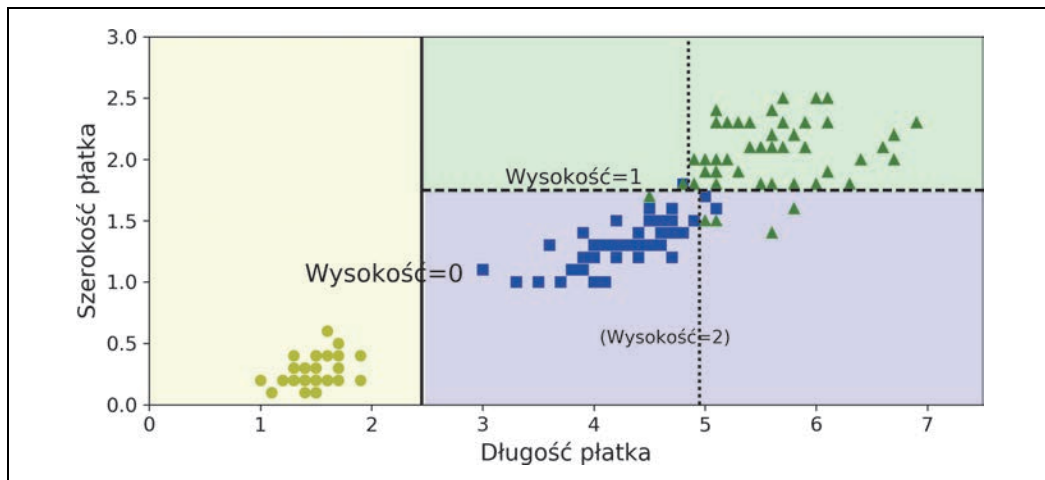
W tym równaniu:

- $p_{i,k}$ — współczynnik występowania klas k wśród próbek uczących w i -tym węzle.

Moduł Scikit-Learn wykorzystuje algorytm CART generujący wyłącznie **drzewa binarne** (ang. *binary trees*): węzły niebędące liśćmi zawsze mają dwoje potomków (tj. odpowiedziami na pytania są „tak” albo „nie”). Jednak inne algorytmy, takie jak ID3, mogą tworzyć drzewa decyzyjne, w których węzły mogą mieć większą liczbę potomków.

Na rysunku 6.2 widzimy granice decyzyjne drzewa decyzyjnego. Pogrubiona linia pionowa przedstawia granicę decyzyjną korzenia (wysokość 0): długość płątka = 2,45 cm. Obszar po lewej stronie jest czysty (występuje tu wyłącznie klasa *Iris setosa*), dlatego nie da się go bardziej podzielić. Jednakże obszar po prawej stronie pozostaje zanieczyszczony, zatem prawy węzeł na wysokości 1 rozdziela się na węzły potomne przy szerokości płątka = 1,75 cm (linia kreskowana). Wartość parametru `max_depth` wynosi 2, dlatego na takiej wysokości zatrzymuje się drzewo decyzyjne. Jeśli wyznaczymy wartość 3 parametru `max_depth`, to dwa węzły na wysokości 2 wprowadziłyby kolejną granicę decyzyjną (reprezentowaną przez linię kropkowaną).

Rysunek 6.2. Granice decyzyjne drzewa decyzyjnego

Interpretacja modelu: „czarne skrzynki” i „białe skrzynki”

Algorytm drzew decyzyjnych jest bardzo intuicyjny i możemy go z łatwością interpretować. Tego typu modele są często nazywane **modelami „białej skrzynki”** (ang. *white box models*). Jak się przekonamy, algorytmy losowego lasu lub sieci neuronowe należą do zgoła odmiennej kategorii, **modeli „czarnej skrzynki”** (ang. *black box models*). Ich przewidywania są znakomite i bez trudu możemy sprawdzić, jakie zostały przeprowadzone obliczenia do ich uzyskania; nie zmienia to faktu, że nieraz ciężko wytłumaczyć prostymi słowami, skąd się te predykcje wzięły. Na przykład, jeśli sieć neuronowa stwierdzi, że na danym zdjęciu znajduje się taka to, a taka osoba, ciężko stwierdzić, jakie czynniki wpłynęły na ten rezultat: czy model rozpoznał daną osobę po oczach? Po ustach? Nosie? Butach? A może po kanapie, na której ta osoba siedzi? Z drugiej strony, drzewo decyzyjne zawiera szereg przejrzystych i dobrze zdefiniowanych reguł klasyfikacji, za pomocą których w razie potrzeby można nawet ręcznie wyliczać prognozy (np. w przypadku klasyfikowania kwiatów).

Szacowanie prawdopodobieństw przynależności do klas

Drzewo decyzyjne może również szacować prawdopodobieństwo przynależności danej próbki do określonej klasy k . Najpierw jest wyszukiwany liść, w którym dana próbka się znajduje, po czym zostaje zwrócony odsetek przykładów uczących w tym węźle należących do klasy k . Załóżmy, na przykład, że znaleźliśmy kwiat, którego płatki mają 5 cm długości i 1,5 cm szerokości. Próbka symbolizująca ten kwiat znajduje się w lewym liściu na wysokości 2 drzewa, zatem algorytm wyliczy następujące prawdopodobieństwa: 0% przynależności do gatunku *Iris setosa* (0/54), 90,7% dla *Iris versicolor* (49/54) i 9,3% dla *Iris virginica* (5/54). Zostanie dla tego kwiatu przewidziana klasa *Iris versicolor* (klasa 1.), ponieważ uzyskała ona największe prawdopodobieństwo. Sprawdźmy:

```
>>> tree_clf.predict_proba([[5, 1.5]])
array([[0. , 0.90740741, 0.09259259]])
>>> tree_clf.predict([[5, 1.5]])
array([1])
```

Doskonale! Zwróć uwagę, że szacowane prawdopodobieństwa będą identyczne w dowolnym obszarze prawego dolnego prostokąta widocznym na rysunku 6.2 — np. dla płatków o długości 6 cm i szerokości 1,5 cm (nawet jeśli jest dla nas oczywiste, że w tym przypadku płatki te należałyby najprawdopodobniej do gatunku *Iris virginica*).

Algorytm uczący CART

Moduł Scikit-Learn wykorzystuje algorytm **drzew klasyfikacyjnych i regresyjnych** (ang. *classification and regression tree* — CART) do uczenia drzew decyzyjnych (ich „wzrostu”). Algorytm rozdziela najpierw dane uczące na dwa podzbiory przy użyciu pojedynczej cechy k i progę t_k (np. „długość płatka $\leq 2,45$ cm”). W jaki sposób są dobierane wartości k i t_k ? Wyszukiwana jest para parametrów (k, t_k) generująca najczystsze podzbiory (ważone pod względem rozmiaru). Funkcja kosztu, jaką algorytm stara się minimalizować, została przedstawiona w równaniu 6.2.

Równanie 6.2. Funkcja kosztu algorytmu CART używana w zadaniach klasyfikacji

$$J(k, t_k) = \frac{m_{\text{lewy}}}{m} G_{\text{lewy}} + \frac{m_{\text{prawy}}}{m} G_{\text{prawy}}$$

gdzie:

- $G_{\text{lewy/prawy}}$ — miara zanieczyszczenia lewego/prawego podzbioru,
- $m_{\text{lewy/prawy}}$ — liczba próbek w lewym/prawym podzbiorze.

Gdy algorytm CART rozdzieli zestaw danych uczących na dwa podzbiory, są one dalej dzielone na tej samej zasadzie aż do osiągnięcia maksymalnej wysokości (zdefiniowanej za pomocą hiperparametru `max_depth`) lub jeśli nie uda się określić takiego podziału, który zmniejszyłoby zanieczyszczenie. Kilka innych hiperparametrów (omówimy je niebawem) określa dodatkowe warunki zatrzymania budowy drzewa (`min_samples_split`, `min_samples_leaf`, `min_weight_fraction_leaf` i `max_leaf_nodes`).

Jak widać, CART jest **algorytmem zachłannym** (ang. *greedy algorithm*): zachłannie poszukuje optymalnego podziału na najniższym poziomie, a następnie na każdym kolejnym powtarza tę czynność. Nie sprawdza on, czy dany podział będzie prowadził kilka poziomów wyżej do najmniejszego możliwego zanieczyszczenia. Algorytmy zachłanne często dają dobre wyniki, nie muszą być one jednak optymalne.

Niestety szukanie optymalnego drzewa jest klasyfikowane jako **problem NP-zupełny**². Należy poświęcić $O(\exp(m))$ czasu na jego rozwiązanie, przez co problem staje się trudny nawet dla małych zbiorów uczących. Dlatego musi nam wystarczyć poszukiwanie „w miarę dobrego” rozwiązania.

² P stanowi zbiór problemów, jakie mogą zostać rozwiązane w wielomianowym czasie, z kolei zbiór NP zawiera problemy, których rozwiązania mogą zostać zweryfikowane w wielomianowym czasie. Problem NP-trudny to każdy problem, do którego problem NP może zostać zredukowany w czasie wielomianowym. Do problemu NP-zupełnego zaliczają się problemy NP i NP-trudne. Jednym z głównych pytań natury matematycznej, niemających do tej pory odpowiedzi, pozostaje, czy $P = NP$. Jeżeli $P \neq NP$ (co jest bardzo prawdopodobne), to nigdy nie zostanie odkryty wielomianowy algorytm dla dowolnego problemu NP-zupełnego (może zmienić się to w przypadku komputerów kwantowych).

Złożoność obliczeniowa

Wyliczanie prognoz wymaga poruszania się po drzewie decyzyjnym od korzenia aż do liścia. Generalnie drzewa decyzyjne są w miarę zrównoważone, zatem poruszanie się po drzewie decyzyjnym wymaga jedynie odwiedzenia mniej więcej $O(\log_2(m))$ węzłów³. W każdym węźle wymagane jest jedynie sprawdzenie wartości jednej cechy, zatem całkowita złożoność prognoz to $O(\log_2(m))$, niezależnie od liczby cech. Wyliczanie przewidywań jest zatem bardzo szybkie nawet w przypadku bardzo dużych zbiorów uczących.

Algorytm uczący porównuje wszystkie cechy (mniej, jeśli wyznaczymy wartość parametru `max_features`) ze wszystkimi próbkami znajdującymi się w danym węźle. Porównanie wszystkich cech we wszystkich przykładach w każdym węźle skutkuje złożonością uczenia na poziomie $O(n \times m \log_2(m))$. W przypadku niewielkich zbiorów uczących (zawierających do kilku tysięcy próbek) moduł Scikit-Learn może przyspieszyć proces uczenia za pomocą wstępnego sortowania danych (`presort=True`), jednak włączenie tej funkcji powoduje znaczne spowolnienie trenowania za pomocą dużych zestawów uczących.

Wskaźnik Giniego czy entropia?

Domyślnie używany jest wskaźnik Giniego, ale możemy wybrać również **entropię** jako miarę zanieczyszczenia, wprowadzając wartość entropii dla hiperparametru `criterion`. Pojęcie entropii wywodzi się z termodynamiki, gdzie służy do opisu miary nieuporządkowania cząsteczek: gdy cząsteczki są nieruchome i uporządkowane w przestrzeni, to wartość entropii wynosi 0. Koncepcja entropii wkraśla się również w różne inne dziedziny naukowe, w tym również do **teorii informacji** Shannona, gdzie służy do pomiaru średniej zawartości informacji w wiadomości⁴: entropia wynosi 0, gdy wszystkie wiadomości są takie same. W świecie uczenia maszynowego za pomocą entropii często mierzy się zanieczyszczenie: entropia zbioru jest równa zeru, gdy mieszczą się w nim wyłącznie próbki należące do jednej klasy. Równanie 6.3 ukazuje definicję entropii i -tego węzła. Przykładowo entropia lewego węzła na wysokości 2 (rysunek 6.1) wynosi $-\frac{49}{54} \log_2\left(\frac{49}{54}\right) - \frac{5}{54} \log_2\left(\frac{5}{54}\right) \approx 0,1$.

Równanie 6.3. Entropia

$$H_i = - \sum_{\substack{k=1 \\ p_{i,k} \neq 0}}^n p_{i,k} \log_2(p_{i,k})$$

Powinniśmy zatem korzystać ze wskaźnika Giniego czy z entropii? Prawdę mówiąc, w większości przypadków nie ma to większego znaczenia, gdyż uzyskujemy za ich pomocą podobne drzewa. Wskaźnik Giniego jest obliczany nieco szybciej, więc stanowi dobrą wartość domyślną. Jednak w sytu-

³ Zapis \log_2 oznacza logarytm binarny (dwójkowy). Jest on równy $\log_2(m) = \log(m)/\log(2)$.

⁴ Proces zmniejszania entropii często jest określane mianem **przyrostu informacji** (ang. *information gain* — IG).

acjach, w których obydwa wskaźniki się różnią, wskaźnikowi Giniego zdarza się izolować najczęściej występującą klasę w osobnej gałęzi, natomiast entropia generuje nieco bardziej zrównoważone drzewa⁵.

Hiperparametry regularyzacyjne

Algorytm drzew decyzyjnych nie przyjmuje niemal żadnych założeń dotyczących danych uczących (w przeciwieństwie na przykład do modeli liniowych, które zakładają, że operują na danych liniowych). Jeżeli nie nałożymy żadnych ograniczeń, struktura drzewa samoistnie dostosuje się do danych uczących i robi to prawie idealnie, niemal z pewnością ulegając przetrenowaniu. Jest to tak zwany **model nieparametryczny** (ang. *nonparametric model*) — nie dlatego, że nie zawiera parametrów (często ma ich znaczną liczbę), lecz dlatego, że liczba tych parametrów nie jest ustalana przed rozpoczęciem trenowania, zatem struktura modelu jest w stanie ściśle dopasować się do danych. Z drugiej strony, mamy do czynienia z **modelami parametrycznymi** (ang. *parametric models*; reprezentowanymi m.in. przez model liniowy), w których występuje ustalona liczba parametrów, zatem cechuje je ograniczenie stopni swobody, dzięki czemu zmniejszamy ryzyko przetrenowania (ale jednocześnie zwiększamy możliwość niedotrenowania).

Aby uniknąć przetrenowania modelu, musimy ograniczyć swobodę algorytmu drzewa decyzyjnego podczas uczenia. Wiemy już, że ten proces nosi nazwę regularyzacji. Hiperparametry regularyzacyjne zależą od stosowanego algorytmu, zazwyczaj jednak możemy ograniczyć przynajmniej maksymalną wysokość drzewa. W module Scikit-Learn odpowiada za to hiperparametr `max_depth` (jego wartość domyślna, `None`, powoduje tworzenie drzew o nieograniczonej wysokości). Podanie wartości liczbowej w hiperparametrze `max_depth` spowoduje regularyzację modelu i zmniejszenie ryzyka przetrenowania.

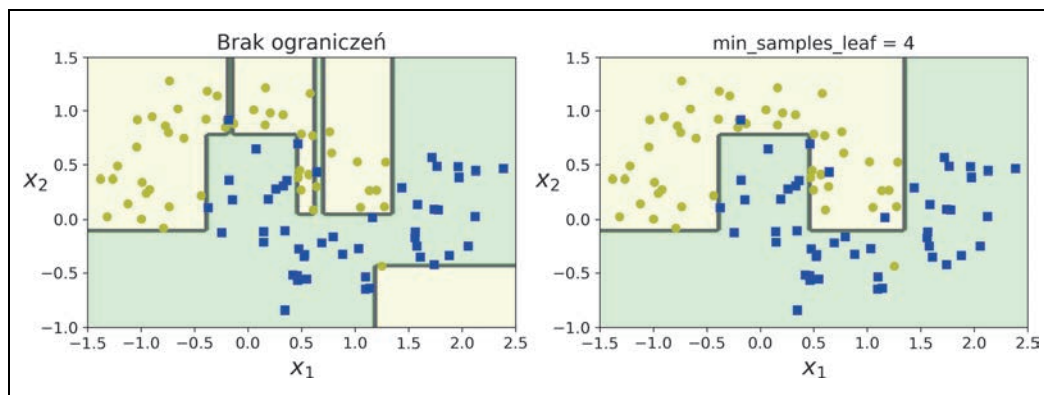
Klasa `DecisionTreeClassifier` zawiera także kilka innych parametrów ograniczających kształt drzewa decyzyjnego: `min_samples_split` (minimalna liczba próbek, jakie muszą znajdować się w węźle, zanim zostanie podzielony), `min_samples_leaf` (minimalna liczba próbek, jakie muszą znajdować się w liściu), `min_weight_fraction_leaf` (podobny do parametru `min_samples_leaf`, tu jednak wartością jest ułamek całkowitej liczby ważonych próbek), `max_leaf_nodes` (maksymalna liczba liści) oraz `max_features` (maksymalna liczba cech używanych do dzielenia poszczególnych węzłów). Zwiększanie wartości hiperparametrów `min_*` lub zmniejszanie `max_*` powoduje regularyzację modelu.

Inne algorytmy najpierw trenują model drzewa decyzyjnego bez żadnych ograniczeń, a następnie **przycinają** (ang. *prune*; usuwają) niepotrzebne liście. Węzeł zawierający same liście jest uznawany za niepotrzebny, jeśli zapewniana przez niego redukcja zanieczyszczenia okazuje się **nieistotna statystycznie**. Standardowe testy statystyczne, takie jak test chi kwadrat (test χ^2), służą do oszacowania prawdopodobieństwa, że zmniejszenie zanieczyszczenia stanowi wyłącznie wynik przypadku (jest to tzw. **hipoteza zerowa**). Jeżeli to prawdopodobieństwo, zwane **p-wartością**, przekroczy pewien określony próg (zazwyczaj 5% — definiujemy go za pomocą hiperparametru), to węzeł jest uznawany za niepotrzebny, a jego liście zostają usunięte. Proces przycinania trwa, dopóki nie zostaną usunięte wszystkie niepotrzebne węzły.

⁵ Więcej szczegółów znajdziesz w interesującej analizie (<https://sebastianraschka.com/faq/docs/decision-tree-binary.html>), której autorem jest Sebastian Raschka.

Rysunek 6.3 przedstawia dwa drzewa decyzyjne wyuczone wobec zestawu danych sierpowatych (mieliśmy z nimi do czynienia w rozdziale 5.). Drzewo po lewej stronie zostało wytrenowane za pomocą standardowych hiperparametrów (tj. bez ograniczeń), natomiast w drzewie po prawej wyznaczaliśmy hiperparametr `min_samples_leaf=4`. Wyraźnie widać, że lewy model jest przetrenowany, natomiast prawy będzie prawdopodobnie lepiej przeprowadzał uogólnianie.

Rysunek 6.3. Regularyzacja za pomocą hiperparametru `min_samples_leaf`

Regresja

Drzewa decyzyjne mogą również wykonywać zadania regresyjne. Stworzymy takie drzewo regresyjne za pomocą klasy `DecisionTreeRegressor`; wyuczmy je wobec zaszumionego, kwadratowego zbioru danych, a jego maksymalną wysokość ustalmy na poziomie `max_depth=2`:

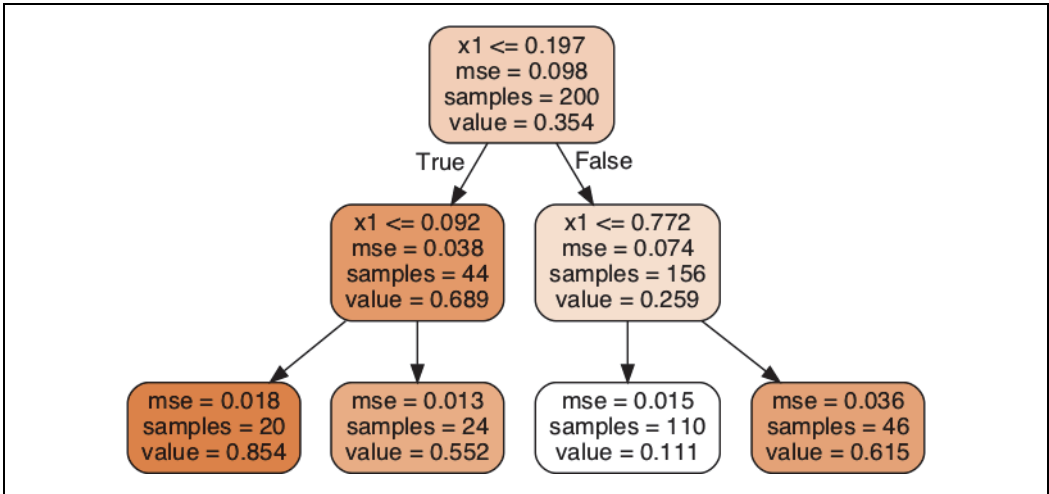
```
from sklearn.tree import DecisionTreeRegressor

tree_reg = DecisionTreeRegressor(max_depth=2)
tree_reg.fit(X, y)
```

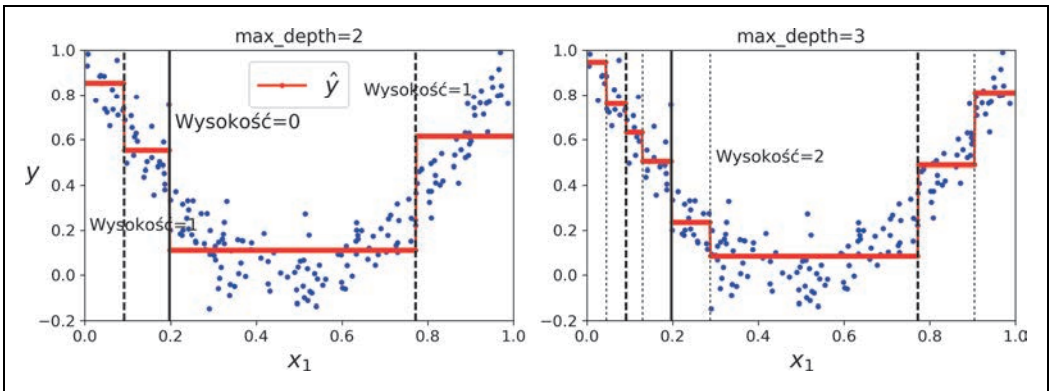
Rysunek 6.4 przedstawia wygenerowane drzewo decyzyjne.

Model ten bardzo przypomina stworzone przez nas wcześniej drzewo klasyfikacyjne. Główna różnica polega na tym, że w każdym węźle jest prognozowana nie klasa, lecz wartość. Załóżmy przykładowo, że chcemy wyliczyć prognozę dla nowej próbki $x_1 = 0,6$. Poruszamy się po drzewie, począwszy od korzenia, i w końcu docieramy do liścia przewidującego `value=0.111`. Predykcja ta stanowi średnią wartość docelową 110 próbek uczących powiązanych z tym liściem, a w wyniku tej prognozy otrzymujemy wartość błędu MSE wynoszącą 0,015 dla tych 110 próbek.

Przewidywania tego modelu zostały zaprezentowane po lewej stronie na rysunku 6.5. Jeżeli wyznaczymy hiperparametr `max_depth=3`, prognozy będą wyglądały tak, jak na prawym wykresie. Zwróć uwagę, że prognozowana wartość dla każdego obszaru stanowi zawsze średnią wartość docelową próbek znajdujących się na tym obszarze. Algorytm rozdziela każdy obszar w taki sposób, żeby jak najwięcej próbek uczących znajdowało się możliwie blisko tej przewidywanej wartości.

Rysunek 6.4. Regresyjne drzewo decyzyjne

Rysunek 6.5. Prognozy dwóch modeli regresyjnych drzew decyzyjnych

Algorytm CART działa niemal tak samo, jak w czasie klasyfikacji, teraz jednak stara się rozdzielać zbiór danych uczących w sposób minimalizujący błąd MSE (a nie zanieczyszczenie). Równanie 6.4 zawiera funkcję kosztu minimalizowaną przez ten algorytm.

Równanie 6.4. Funkcja kosztu CART stosowana w regresji

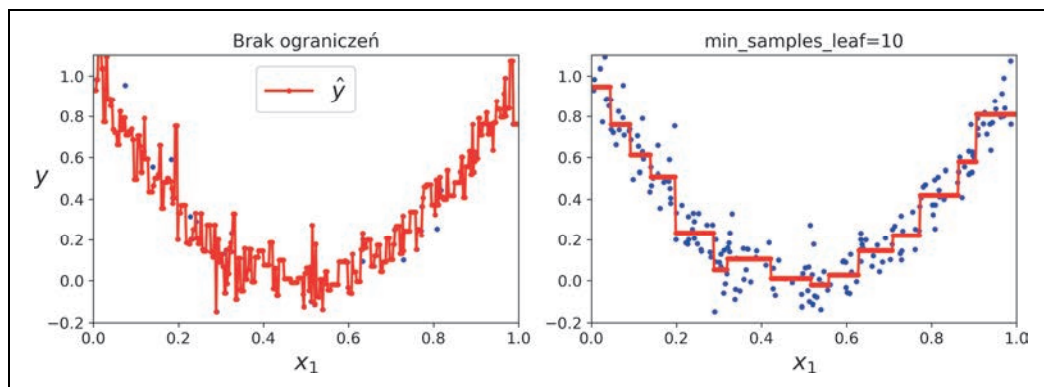
$$J(k, t_k) = \frac{m_{\text{lewy}}}{m} MSE_{\text{lewy}} + \frac{m_{\text{prawy}}}{m} MSE_{\text{prawy}}$$

gdzie:

$$MSE_{\text{węzeł}} = \sum_{i \in \text{węzeł}} (\hat{y}_{\text{węzeł}} - y^{(i)})^2$$

$$\hat{y}_{\text{węzeł}} = \frac{1}{m_{\text{węzeł}}} \sum_{i \in \text{węzeł}} y^{(i)}$$

Podobnie jak w przypadku zadań klasyfikacji, drzewa decyzyjne są podatne na przetrenowanie w modelach regresji. Jeśli nie będziemy stosować żadnej formy regularyzacji (np. korzystając wyłącznie z domyślnych wartości hiperparametrów), uzyskamy prognozy widoczne na lewym wykresie rysunku 6.6. Jak widać, model jest znacznie przetrenowany. Wystarczy jednak, że wyznaczymy hiperparametr `min_samples_leaf=10`, aby uzyskać znacznie lepszy model, widoczny na prawym wykresie.

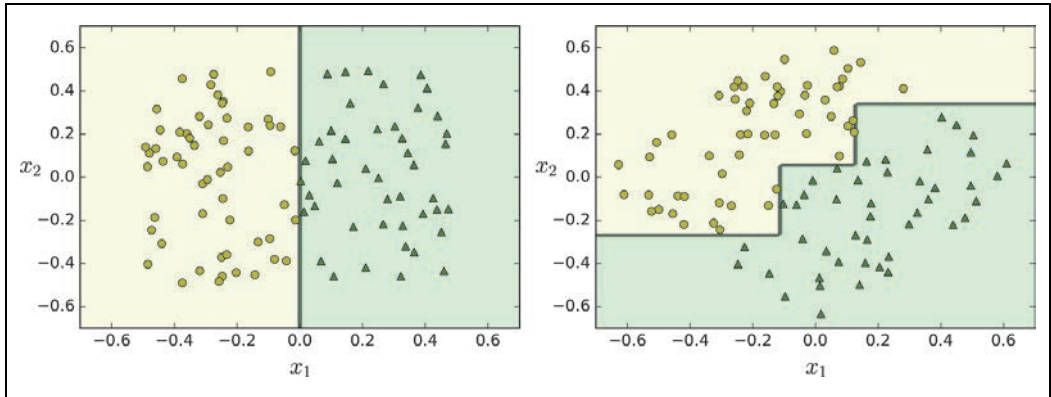
Rysunek 6.6. Regularyzacja regresyjnego drzewa decyzyjnego

Niestabilność

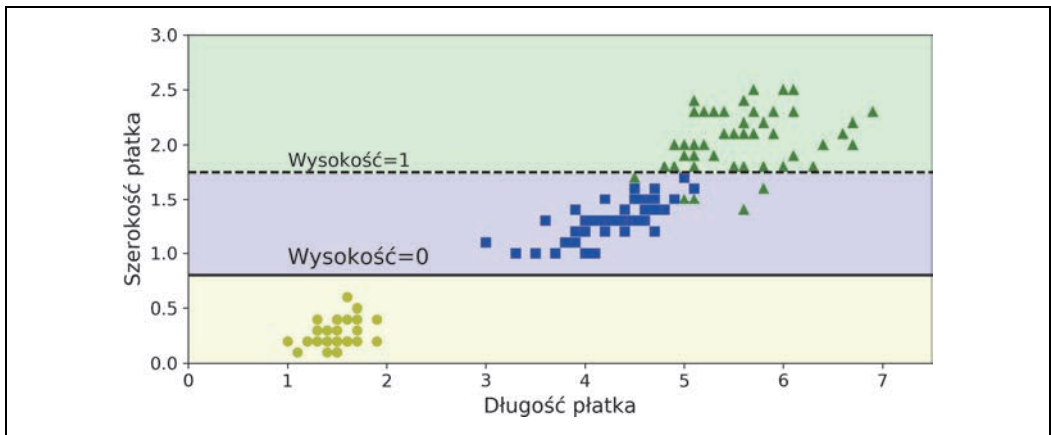
Mam nadzieję, że dostrzegasz już olbrzymi potencjał drzew decyzyjnych: są zrozumiałe i łatwe do interpretacji, przystępne, wszechstronne i wydajne. Mają jednak kilka ograniczeń. Po pierwsze, jak pewnie zdążyłaś/zdążyłeś zauważyć, algorytm drzewa decyzyjnego uwielbia ortogonalne granice decyzyjne (wszystkie podziały są przeprowadzane prostopadłe do osi odciętych), przez co model ten jest wrażliwy na rotację zbioru uczącego. Na przykład rysunek 6.7 przedstawia prosty, liniowo rozdzielny zestaw danych: na lewym wykresie próbki są z łatwością rozdzielane, natomiast na prawym wykresie te same dane zostały obrócone o 45° i granica decyzyjna jest tu niepotrzebnie skomplikowana. Pomimo tego, że drzewo decyzyjne zostało perfekcyjnie dopasowane do danych, istnieje duże ryzyko, że model ten nie będzie zbyt dobrze przeprowadzał uogólniania. Jednym ze sposobów ograniczenia tego problemu jest wprowadzenie algorytmu analizy głównych składowych (PCA; zob. rozdział 8.), dzięki któremu model staje się lepiej zorientowany wobec danych uczących.

W bardziej ogólnym ujęciu główny problem drzew decyzyjnych polega na ich olbrzymiej czułości na niewielką wariację w zestawie danych uczących. Na przykład, jeśli usuniesz tylko najszerszy płatek kosańca *Iris versicolor* ze zbioru danych *Iris* (jego płatki mają długość 4,8 cm i szerokość 1,8 cm) i wyuczysz nowe drzewo decyzyjne, możesz uzyskać model zaprezentowany na rysunku 6.8. Jak widać, różni się on znacznie od wygenerowanego wcześniej drzewa (rysunek 6.2). W rzeczywistości algorytm uczący używany przez moduł Scikit-Learn jest stochastyczny⁶, zatem możesz uzyskiwać zupełnie odmienne modele wobec tego samego zestawu danych uczących (chyba że używasz hiperparametru `random_state`).

⁶ Losowo dobiera zestaw cech do oceniania każdego węzła.

Rysunek 6.7. Wrażliwość na rotację zbioru uczącego

Rysunek 6.8. Wrażliwość na niuanse zbioru danych uczących

Jak się przekonamy w następnym rozdziale, losowe lasy mogą ograniczać tę niestabilność poprzez uśrednianie prognoz uzyskiwanych z wielu drzew.

Ćwiczenia

1. Jaką przybliżoną wysokość osiągnie drzewo decyzyjne uczone (bez ograniczeń) wobec zestawu danych składającego się z miliona próbek?
2. Czy wskaźnik Giniego węzła podrzędnego jest zazwyczaj większy lub mniejszy od tego wskaźnika w węzle nadrzędnym? Czy jest on *zazwyczaj*, czy też *zawsze* mniejszy/większy?
3. Czy jeżeli drzewo decyzyjne ulega przetrenowaniu, warto próbować zmniejszyć wartość hiperparametru `max_depth`?
4. Czy dobrym pomysłem jest próba skalowania cech wejściowych, jeżeli drzewo decyzyjne wykazuje oznaki niedotrenowania?

5. Jeżeli wyuczenie drzewa decyzyjnego wobec zbioru danych składającego się z miliona próbek zajmuje godzinę, w przybliżeniu jak wiele czasu należy poświęcić na wytrenowanie drzewa przy użyciu zestawu składającego się z 10 milionów przykładów?
6. Jeżeli zbiór danych zawiera 100 000 próbek, to czy wyznaczenie parametru `presort=True` przyspieszy proces uczenia?
7. Wytrenuj i dostrój model drzewa decyzyjnego wobec danych sierpowatych korzystając z następujących kroków:
 - a. Stwórz zbiór danych za pomocą funkcji `make_moons(n_samples=10000, noise=0.4)`.
 - b. Rozdziel uzyskany zestaw danych na podzbiory uczący i testowy przy użyciu metody `train_test_split()`.
 - c. Wykorzystaj przeszukiwanie siatki wraz ze sprawdzianem krzyżowym (przyda się klasa `GridSearchCV`), aby znaleźć dobre wartości hiperparametrów dla klasy `DecisionTreeClassifier`. Podpowiedź: wypróbuj różne wartości hiperparametru `max_leaf_nodes`.
 - d. Wytrenuj ten model wobec pełnego zbioru uczącego, korzystając z uzyskanych wartości hiperparametrów, a następnie sprawdź wydajność modelu wobec zestawu testowego. Powinnaś/powinieneś uzyskać wyniki rzędu 85 – 87%.
8. Posadź las za pomocą następujących kroków:
 - a. Korzystając z poprzedniego ćwiczenia, wygeneruj 1000 podzbiorów zestawu uczącego, każdy zawierający 100 losowo dobranych próbek. Podpowiedź: możesz w tym celu skorzystać z klasy `ShuffleSplit`.
 - b. Wytrenuj po jednym drzewie decyzyjnym dla każdego podzbioru, korzystając z najlepszych wartości hiperparametrów odkrytych w poprzednim ćwiczeniu. Oceń wydajność tego tysiąca drzew decyzyjnych na zestawie testowym. Drzewa te zostały wyuczone przy użyciu mniejszych zbiorów danych, dlatego prawdopodobnie będą miały gorszą dokładność od pierwotnego drzewa decyzyjnego, oscylującą w granicach 80%.
 - c. Czas na odrobinę magii. Dla każdej próbki zbioru testowego wygeneruj prognozy wyliczane przez wszystkie 1000 drzew i zachowaj jedynie najczęściej powtarzający się wynik (możesz użyć do tego metody `mode()`, stanowiącej część modułu `SciPy`). Uzyskujesz w ten sposób **prognozy metodą głosowania większościowego** dla zbioru testowego.
 - d. Oceń te przewidywania wobec zbioru testowego: powinnaś/powinieneś uzyskać nieco większą dokładność niż w przypadku pierwotnego modelu (wyższą o 0,5% – 1,5%). Gratulacje, właśnie wytrenowałaś/wytrenowałeś swój pierwszy klasyfikator losowego lasu!

Rozwiązania tych ćwiczeń znajdziesz w dodatku A.

PROGRAM PARTNERSKI

— GRUPY HELION —

1. ZAREJESTRUJ SIĘ
2. PREZENTUJ KSIĄŻKI
3. ZBIERAJ PROWIZJĘ

Zmień swoją stronę WWW w działający bankomat!

Dowiedz się więcej i dołącz już dzisiaj!

<http://program-partnerski.helion.pl>

GRUPA
Helion

TensorFlow 2: źródło magii zaawansowanych technologii!

W 2006 roku świat nauki zafascynował się głębokimi sieciami neuronowymi. Wbrew wcześniejszym przekonaniom okazało się, że ich uczenie jest możliwe. Technika ta została nazwana uczeniem głębokim. Wymagała zapewnienia olbrzymiej mocy obliczeniowej i potężnych ilości danych, jednak potencjał wytrenowanych sieci głębokich był niesamowity. Kolejne lata przyniosły bujny rozwój tej technologii w wielu obszarach, co pozwoliło na tworzenie przeróżnych zaawansowanych produktów. Prace nad nowymi zastosowaniami sieci głębokich trwają. Wszystko wskazuje na to, że już wkrótce zdominują one większość dziedzin naszego życia.

To drugie wydanie bestsellerowego przewodnika po technikach uczenia maszynowego. Wystarczy minimalne umiejętności programistyczne, aby dzięki tej książce nauczyć się budowania i trenowania głębokiej sieci neuronowej. Zawarto tu minimum teorii, a proces nauki jest ułatwiony przez liczne przykłady i ćwiczenia. Wykorzystano gotowe rozwiązania i przedstawiono zasady pracy ze specjalistycznymi narzędziami, w tym z TensorFlow 2, najnowszą odsłoną modułu. W efekcie niepostrzeżenie przyswoisz niezbędny zasób pojęć i narzędzi służących do tworzenia systemów inteligentnych. Poznasz różnorodne techniki i zaczniesz samodzielnie ich używać. Po lekturze będziesz biegle posługiwać się najnowszymi technologiami sztucznej inteligencji!

W książce między innymi:

- podstawy uczenia maszynowego i rozpoczęcie pracy z TensorFlow
- techniki wykrywania obiektów, segmentacji semantycznej i mechanizmy uwagi
- interfejs Keras, narzędzia TF Transform i TF Serving
- wdrażanie modeli TensorFlow
- techniki uczenia nienadzorowanego, wykrywanie anomalii oraz biblioteka TF Agents

Aurélien Géron jest konsultantem w dziedzinie uczenia maszynowego i wykładowcą, a także założycielem i dyrektorem do spraw technicznych w kilku różnych firmach technicznych. W przeszłości studiował mikrobiologię i genetykę ewolucyjną; pracował w firmach: Google, JPMorgan i Société Générale oraz w Ministerstwie Obrony Kanady. Napisał kilka książek o programowaniu w języku C++, sieciach Wi-Fi oraz architekturze sieci internetowych. Wykładał też informatykę na politechnice we Francji.

Helion

helion.pl

HELION SA
ul. Kościuszki 1c
44-100 Gliwice
tel.: 32 230 98 63
helion@helion.pl

INFORMATYKA W NAJLEPSZYM WYDANIU

Sprawdź nasze szkolenia!

SZKOLENIA

AKADEMIA IT & BUSINESS

HELIONSZKOLENIA.PL

KOD KORZYŚCI
Sięgnij po więcej! ▶

ISBN 978-83-283-6002-0

9 788328 360020

Cena: 129,00 zł